

Петко Р. Славейков

Проповедник

Откак са събрах със наште хора
и злобата им запознах,
докле търпях да н'им мърмора,
живях спокойно между тях.

Хванах ли аз да проповядвам
любов и правда между тях,
хванах ли да им заповядвам
да имат сички божи страх,

за тези чисти ми ученья,
моите ближни скочиха
как бесни всичките връх меня
и камъне ма погнаха.

Главата си посипах с пепел,
далеч забягнах от света
в горите, дето съм залетел,
и тук ми дава бог храна.

Тук сичкото земно творенье,
кат пази божия завет,
минува са добре със мене,
покорен ми е божи свет.

Небесните звезди ма слушат,
играят радостно с зари,
като другари ма разтушат
и хладнй ветрец ма мири.

А пък кога през град минавам,
свенлив, загърнат, укорен,
хули и присмях само чувам
и тъй хортуват зарад мен!

„Я вижте наший сладкодумник,
що ище да ни увери,
че е от нас по-хитър умник
и думи му са по-добри.

Глупец, ей тъй сега за него,

самси в горите да живеј,
да си мълчи не мож... яде го...
Той ще ни учи, мухозей!

Я виж го скълмен, худ и бледен,
кръвника, там... далеч от нас,
да ходи гладен, гол и беден –
деца, да бъде пример туй за вас!“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4245>]